

## Ο θάνατος ως μυστήριο, ως μνήμη, ως χαρά

/ [Θεολογία και Ζωή](#)



Συχνά καλούμαστε να παρευρεθούμε σε κηδεία γνωστού, συγγενή ή φίλου μας και διαπιστώνουμε ότι μάς συγκλονίζει κάπως το γεγονός, όχι όμως να διαρκεί για πολύ. Είναι αλήθεια ότι «η ζωή συνεχίζεται», όπως είναι αλήθεια ότι ενδέχεται ο επόμενος νεκρός να είμαι εγώ! Ποιος θα μπορούσε να πει ότι δεν θα πεθάνει; Είναι το βέβαιο για τον καθένα μας και η άρνηση να το αντιμετωπίσουμε κατά πρόσωπο δείχνει αμηχανία, δειλία, απροετοιμασία και φοβία.

Πώς όμως αντιμετωπίζεται το γεγονός του θανάτου; Και τι σημαίνει αντιμετώπιση, αφού δεν πρόκειται να το αποφύγουμε; Είναι αναγκαίο, όταν μιλάμε για θάνατο, να τον προσεγγίζουμε ως μυστήριο. Στην ακολουθία της κηδείας, στα νεκρώσιμα ιδιόμελα, ψάλλουμε: «Ὅντως φοβερώτατον τό τοῦ θανάτου μυστήριον, πῶς ψυχή ἐκ τοῦ σώματος βιαίως χωρίζεται, ἐκ τῆς «ἁρμονίας καί τῆς συμφυίας ὁ φυσικώτατος δεσμός θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται». Δηλαδή «πράγματι, είναι πάρα πολύ φοβερό το μυστήριο του θανάτου. Πώς χωρίζεται βίαια από την αρμονική της σχέση η ψυχή με το σώμα και διακόπτεται ο πολύ φυσικός τους σύνδεσμος, με τη θεία θέληση».

Βέβαια, το μυστήριο προσεγγίζεται με σιωπή και ταπείνωση, για να μας αποκαλυφθεί ο λόγος, το γιατί και το πώς του γεγονότος. Η Εκκλησία που κατέχει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, ως σώμα του θανόντος και αναστάντος Χριστού, μας λέει ότι ο θάνατος δεν δημιουργήθηκε από το Θεό κι άρα δεν είναι φυσιολογικός. Γι' αυτό, άλλωστε, κανείς δεν τον θέλει και η παρουσία του προκαλεί πόνο.

Το άλλο που χρειάζεται να γνωρίζουμε είναι το ότι ο θάνατος δεν είναι το τέρμα της ύπαρξής μας, αλλά η γέφυρα που οδηγεί το πρόσωπο σε ένα άλλο τρόπο ζωής χωρίς τις αισθήσεις που μας χρειάζονται γι' αυτό τον φθαρτό κόσμο. Δηλαδή το πρόσωπο μεταβαίνει, δεν τελειώνει, πορεύεται, δεν σταματά, αναπτύσσεται, δεν μένει στάσιμο.

Εάν η επιστημονική προσέγγιση μάς βεβαιώνει ότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος αλλά η συνέχιση της ανθρώπινης ύπαρξης κι ότι υπάρχει άλλη ζωή (σύμφωνα με επιστημονικές έρευνες και πολλά σχετικά δημοσιεύματα), η πίστη της Εκκλησίας περί αναστάσεως νεκρών, στηριγμένη στην Ανάσταση του Χριστού, δίνει ελπίδα και χαρά.

Η μνήμη του θανάτου είναι αναγκαία για να ζήσουμε τη ζωή αυτή όσο μπορούμε πιο ουσιαστικά και αληθινά. Ας μην τη σπαταλούμε άλλοτε κοιτάζοντας το παρελθόν κι άλλοτε το μέλλον. Το παρόν έχει αξία, γιατί αυτό ζούμε τώρα. Η μετάνοια μπορεί να μεταποιήσει το αμαρτωλό παρελθόν, ενώπιον του Θεού, «ως μη γενόμενον».

Η εναρμόνιση της ζωής μας με τη ζωή του Θεού, όπως τη γνωρίζουμε στο πρόσωπο του Θεανθρώπου, θα μας δώσει την εμπειρία της ελευθερίας, της ευρύτητας του προσώπου μας, της αφοβίας του θανάτου. Θα μας βεβαιώσει ότι ο θάνατος προξενεί ανεκκλήτη χαρά, αφού μας οδηγεί στην ανέσπερη ημέρα της Βασιλείας του Θεού, στην αγκαλιά της αγάπης Του «σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις».

*π. Ανδρέα Αγαθοκλέους*

**Πηγή:** [isagiastriados.com](http://isagiastriados.com)